

[Johan Nielsen.]

Dog én ting ville jeg mene måske var nyttig, og det var, hvis man fik oprettet et folketingsudvalg, et særligt folketingsudvalg for Færøerne. Jeg ved godt, at finansudvalget har Færøerne som domæne, men man kunne lave en kombination af dette folketingsudvalg og finansudvalget. Man kunne f. eks. lade formanden for finansudvalget være formand for Færøudvalget. Derved kunne man skabe en kontakt mellem de færøske politikere, altså lagtingsmændene, og folketingsmændene. Jeg ved, at de færøske politikere lider under den isolation, som er en nødvendig følge af, at Færøerne ligger lidt fjernt deroppe i Atlanterhavet.

Og så lige én ting til. Jeg vil understrege meget kraftigt, at når De fra visse færøske sider møder den udtalelse, at danskerne vil undertrykke Færøerne, så har det ikke noget på sig. Samhørigheden med Danmark beror på, at der er et flertal på Færøerne, der vil have samhørighed med Danmark; de, som siger noget andet, farer med forkert talé. Vi burde vide, at da selvstyrelandsstyret sad, havde det lov til at fremsætte lovforslag i lagtinget om at overtage, hvad det skulle være, og så komme herved og forhandle bagefter, men der skete ikke nogen af disse ting. Derfor behøver De ikke at have dårlig samvittighed over for færingerne. Vi er sammen med Danmark, fordi jeg kender intet alternativ. Efter min mening er det den eneste måde, hvorpå vi kan bestå som folk. Hvis vi ikke fik lov til at være sammen med Danmark, så mener jeg, at vi ville gå til grunde. Derfor føler jeg trang til at sige samtlige politiske partier her i salen tak for den forståelse, som jeg har mødt, hver gang der har været et færøsk problem fremme her i folketinget.

Aksel Larsen: Mit partis ordførere har udførligt og klart redegjort for vort syn på regeringens økonomiske politik og dens fremtidsplaner, hvis man da har lov til at bruge et så pænt ord om det skitseforslag eller forslag, regeringen er kommet med i denne omgang.

Jeg har ikke noget væsentligt at tilføje, men jeg kan ikke undlade at benytte lejligheden til at takke regeringen og takke den private ejendomsrets specielle forsvarere, de

tre regeringspartier, for en principiel erkendelse, der ligger i et af de fremsatte forslag.

Uden i øvrigt at erkende, at jordlovenes forkastelse i 1963 var olie på inflationsbålet, vil regeringen nu søge at rage en brand ud af bålet og slukke denne lille brand ved forslaget om en større lejeværdi for bolig i eget hus, vel at mærke når dette eget hus enten er erhvervet eller påbegyndt efter den 8. december i år. Hvis dette bliver til lov, og det afgør naturligvis regeringspartierne, for de har majoriteten — dermed har jeg ikke taget nogen endelig stilling til det, men det er i hvert fald noget, man må overveje, når man har den mening, at det er hele spørgsmålet om parcelhusejernes skattebegunstigelse, det i virkeligheden drejer sig om — hvis dette bliver til lov, så kommer det for nye parcelhusejere til at koste mere at bo i eget hus, end de hidtil har kunnet regne med, og ejere af bestående huse vil få salgsprisen, hvis de altså vil sælge deres hus, nedskåret, sådan som hr. Ømann rigtigt har bemærket. Begge kategorier får altså deres private ejendomsret begrænset. Jeg mener, at naturligvis har folketinget lov til det, og vi vedtager mangfoldige love herinde, som på den ene og på den anden måde griber ind i den private ejendomsret, men det skal altså nu bemærkes, at det er regeringen og de tre regeringspartier, der over for en lille, begrænset del af befolkningen kommer og siger: nu laver vi en lov, som i særlig grad skal beskære jeres private ejendomsret. Dette kan måske hjælpe os til, at vi i fremtiden får lidt mindre hidsige diskussioner om dette spørgsmål, for det er naturligvis givet, at hvad der skal lægges i grundlovens bestemmelser om den private ejendomsret, det er noget, som folketinget til enhver tid må afgøre.

Dernæst vil jeg sige et par ord om samarbejde. Indtil dette efterår — og det er jo en kendsgerning, det er ikke for i særlig grad at hække på regeringen — indtil dette efterår har regeringen jo ikke villet samarbejde med folketinget som sådant. Den har været sig selv nok; dens partier har været sig selv nok. De havde flertal i tinget; når de kom med deres forslag, skulle de gennemføres stort set uændret. Det var i hvert fald meget svært i visse spørgsmål at få dem til at tage hensyn til mindretallet her i tinget, og det har været en yderst utilfreds-